

พี ม พี กำ ำ
สำนักพิมพ์

ยามสายฝนโปรยปราย หัวใจที่แห้งแล้งก็พลันพลิกบาน

ในวันที่
ฝนพรำปราย

-ภาพิมล-

ในวันที่ ฝนพรำพราย

-ภาพพิมพ์-

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๒ ค ๑

สำนักพิมพ์

สุรินทร์แอ่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๗๑

ในวันที่ฝนพร่างพราย

ผู้เขียน : ภาพิมล

พิมพ์ครั้งแรก : พฤศจิกายน ๒๕๖๔

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4415-3

ราคา ๒๓๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร.สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจดिया โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พ้อมมีตระญาตี

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรีย์ แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญสูง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เตียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมฆานันท

ภาพปก : ชรพงษ์ ผูกพันธ์ ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.พี. (๑๙๙๑) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษลึบกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

หากเอ่ยถึงนวนิยายเขียนที่เป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของนามปากกา 'ภาพิมล' หลายคนอาจนึกถึงแนวตราบา มัจฉลครเป็นคนเดินดินธรรมดา และมักจะสอดแทรกปมปัญหาให้ตัวละครได้ข้ามผ่านเสมอ ทั้งหมดที่นำมาตรงกับเรื่อง *ในคืนที่ฝนพรายพราย* เช่นกันค่ะ แต่ที่พิเศษกว่านั้น ผู้เขียนขอเพิ่มนิยาม 'Feel Good' ให้แก่นิยายเรื่องนี้อีกหนึ่งคำ

ในนิยายหลายเรื่องที่เขียน ปอยครั้งที่เมื่อตัวละครประสบปัญหา มักเดินทางผิด แต่อาจบอกได้ว่า 'ไม้มารวิน' เป็นพระเอกที่ผู้เขียนรักและภูมิใจที่สุด จะเป็นเพราะอะไร คงต้องขอฝากนักอ่านทำความเข้าใจกับเขาด้วยตัวเองนะคะ

นอกจากนั้น จุดเริ่มต้นของนิยายเรื่องนี้มาจากเรื่องราวของ 'ปลายฝน' ที่ผุดขึ้นมาในความคิด ก่อนจะค่อยๆ ต่อยอดตามมาด้วยตัวละครทุกตัวที่แวดล้อมนางเอกของพวกเรา เติมเต็มนิยายเรื่องนี้ให้สมบูรณ์

ผู้เขียนขอใช้พื้นที่ตรงนี้ขอขอบคุณนักอ่านท่านหนึ่งในอินเทอร์เนต (แมจจุ๋ยๆ) ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณยุ้ยดูแลเด็ก ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ติดตาม

สนับสนุนหรืออาจช่วยบอกต่อในโอกาสต่างหน้า หวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุก
ตัวอักษรที่ร้อยเรียงเป็นเรื่องราวจะทำให้ทุกคนอึ้งอัมโมหะคะ

สุดท้ายนี้เฟสบุ๊ก 'ภานิมล/นิมลภา' รอรับฟังความคิดเห็นจากทุกคน
เสมอค่ะ และมาพูดคุยกันได้ที่ <https://www.facebook.com/bhapimol.pimolbha>

ภานิมล

ตัวอย่าง

บทนำ

ฟ้าคำราม ทว่าเสียงก้องดังราวสัญญาณข่มขู่จากเบื้องบนไม่อาจ
ระงับความมกระหายใคร่รู้เปลี่ยนแปลงเด็กสาวไม่ให้เผชิญหน้าความจริง ไม่ว่า
อย่างไรคืนนี้เธอจะต้องพิสูจน์สิ่งที่คนอื่นพูดกันให้ได้

เรือนร่างผอมเพรียวของเด็กสาววัยสิบเจ็ดขึ้นบันไดอย่างเชื่องช้าตั้ง
คนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ผิวขาวของสาววัยแรกแย้มคล้ายเรื่องรองใน
ความมืดเพียงแสงไฟภายนอกสาดส่องมากกระทบผิวกาย เธอมีหน้าตาจิ้มลิ้ม
ไบหน้ารูปไข่ค่อนข้างเล็ก ทำให้ดูอ่อนกว่าอายุจริงสักปีสองปี อาจเพราะเหตุ
นั้นเธอถึงเป็นที่รักของเจ้าของคฤหาสน์

ทว่าไม่กี่ปีมานี้หลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนไป เธอไม่ได้รับความ
เมตตาเอาใจใส่ดังเดิม บ่อยครั้งที่เธอน้อยเนื้อต่ำใจ สับสน ร้าวลึกในอกโดย
ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

ยิ่งใกล้ประตูบานคั่นเคยมากเท่าไร ก็อั่นอั่นในอกก็ยิ่งชกกระหน่ำ
ถึงอย่างนั้นเสียงหัวใจเต้นแรงก็ไม่อาจกลบเสียงครวญครางที่ลอดออกมา
จากหลังประตูที่เธอเคยเข้าออกออกใน เด็กสาวอยากวิงหนีความจริง แต่

สัญญาตัญญาณกลับสั่งให้เธอเปิดประตูบานนั้นเข้าไป ชัดขวางเรื่องชั่วช้าเลว
ทรามที่เกิดขึ้นอย่างไม่อาจยอมรับ

เด็กสาวออกแรงเขย่าลูกบิด แต่ประตูที่ล็อกจากข้างในไม่ยอมเปิด
ออก ความอดตุ้ที่ทำให้หัวอกใหม่ขมแปรเปลี่ยนเป็นความหึงหวงแผดเผา
หัวใจ กำปั้นเล็กหุบประตู เธอตะโกนร้องเรียกก็แล้ว แต่ไม่มีใครเปิด

“คุณรุกษ์! เปิดประตู คุณรุกษ์!”

นี่ใช้ไหมที่ใครเขาพูดกัน นี่ถึงคำตู่ถูกตู่แคลนที่ลอยมาเข้าหู เด็กสาว
ก็ยิ่งเจ็บช้ำเกินกว่าจะทำใจยอมรับความจริง

‘ถือว่าเป็นคนโปรดเข้าหน่อย ทำเป็นเซ็ด’

‘มันก็แค่เด็กเสียละว่า ยังไม่รู้ตัวของตัวเองไม่ใช่คนแรกและไม่มีวัน
เป็นคนสุดท้าย’

‘อันนี้มันโลกสวย ไม่รู้แสบหรือใจจริง’

ไม่...เธอไม่มีวันยอมเป็นอย่างที่คนพวกนั้นแย้ยหยัน ที่ผ่านมาเธอทน
เสียงหัวเราะเยาะได้ เพราะไม่คิดว่ามันเป็นความจริง แต่บัดนี้เสียงหัวเราะ
กลับดังก้องในโสตประสาทอีกครั้ง เธอทนรับไม่ได้อีกต่อไป

เด็กสาวรู้จักห้องหับต่างๆ บนชั้นสองของบ้านเป็นอย่างดี เหนือตนเอง
ที่เป็นคนชักนำให้รู้จักโลกส่วนตัวของเขา เธอเปิดประตูห้องหนึ่งลือที่อยู่
ติดกับห้องนอนใหญ่ สถานที่นี้เองที่เป็นจุดเริ่มต้นความรักปลิบานในหัวใจ
สาวน้อย

‘เข้ามาสิ รออยู่เซียว’ เสียงทุ้มกังวานเอ่ยอนุญาตให้เด็กสาวในชุด
นักเรียนมัธยมต้นก้าวเข้าไป

เขาคือเจ้านายของแม่ คือผู้มีพระคุณที่ให้โอกาสทางการศึกษา เขา
คือด้านตรงข้ามของพ่อผู้เฉยชา ได้รับความรักและเมตตาต่อเธอ ส่วนแม่ก็เห็น
แก่ความสุขส่วนตัวเป็นสำคัญ แม่จึงพาเธอมาฝากฝังให้อยู่ในการอุปการะ
ของชายหนุ่มตั้งแต่เธออายุเก้าขวบ นับแต่นั้นทุกๆ ภาคเรียนเธอก็จำเป็น

ต้องเข้ามารายงานผลการเรียนกับเขาเสมอมา

จากเด็กไม่ประสาที่แม่ต้องพามาพบผู้ใหญ่ ไม่กล้าสบตาเขาเท่าไรนัก
ตอนนี้เธอโตพอที่จะเดินทางไปไหนมาไหนด้วยตัวเอง พุดคุยและยิ้มให้เขา
อย่างเปิดเผยจริงใจ

‘คุณรุกษ์จะออกไปที่ร้านหรือคะ’

แม้รู้ว่ายังวันเกินกว่าที่สถานบันเทิงซึ่งแม่ตนทำงานเป็นพนักงาน
แคชเชียร์จะเปิดบริการ แต่ก็ขอให้ได้ถามออกไปไกลเปลี่ยนความเขินอาย
เพราะคิดเข้าข้างตัวเองไปว่าเขาเฝ้ารอที่จะเจอเธอโดยเฉพาะ

ชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาดี มาดภูมิฐานอย่างคนวัยสี่สิบที่เป็นเจ้าของ
กิจการหลากหลาย มีลูกน้องนับร้อยคน ไม่ตอบคำถามเด็กสาว เขาเพียงยิ้ม
มุมปาก ตบเบาเก๋อื้นยิ้มตัวเดียวกัน

‘มานั่งนี่สิ’

เธอทำตามอย่างเชื่อฟัง ส่งใบรายงานผลการเรียนให้ผู้มีพระคุณ ครั้น
เขากวาดตาดูแล้วเงยหน้าสบตาเธออย่างพึงพอใจ หัวใจเธอก็พองโตด้วย
ความภาคภูมิใจ

‘เด็กดี’ เขาเอ่ยพลางเกี่ยวปลายนิ้วพันเล่นกับริบบิ้นผูกผมสีขาว
‘เกรดสี่ทุกวิชาแบบนี้ เหอมนี้อยากได้อะไร’

‘หนูแล้วแต่คุณรุกษ์จะเมตตาอะ’

คำตอบนั้นแผ่วเบาจนแทบกลืนหายไปในลำคอ รอยยิ้มสดใสเจือปน
ด้วยความรู้สึกหัวน้ไหลจากความใกล้ชิด

เธออายุสิบสาม เริ่มรู้จักหัวอารมณ์บางอย่างที่ปั่นป่วนในช่องท้อง
มาพักหนึ่งแล้ว และทุกคราที่อยู่ใกล้ชายผู้นี้ ถูกจับจ้องด้วยสายตามเข้ม
หรือบ่งเบี่ยงส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายแต่จะต้องสัมผัส ความปั่นป่วนที่ว่า
ก็ซัดสาดมาถึงหัวใจให้วูบไหว วาบหวมทุกคราไป

เด็กสาวเสียดายเล็กน้อยที่เขาลุกจากไป ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ความ
เคารพนับถือที่เธอมีต่อผู้ปกครองของตนพัฒนามาเป็นความปลื้ม

ชื่นชม อาจเพราะชายหนุ่มมอบความมั่นคง เติมความอบอุ่นที่ขาดหายไป
แก่เธอ เขากลายเป็นศูนย์กลางโลกทั้งใบในสายตาเธอมากขึ้นทุกที ยามเธอ
มีปัญหาหรือขาดเหลือสิ่งใด แม้มักผลักภาระมาให้เขา เขาไม่เคยปฏิเสธ
ไม่เคยแสดงออกเหมือนเด็กก๊ออย่างเธอเป็นภาระนำราคาญ นานวันเธอก็รัก
และบูชาเขาหมดหัวใจ

รุชย์เดินกลับมาพร้อมถุงกระดาษ ข้างในบรรจุครีมบำรุงผิววนานา
ชนิดสำหรับผิวแต่ละส่วน เด็กสาวตาโตทันทีที่เห็นยี่ห้อซึ่งมีจำหน่ายแต่ใน
ห้างสรรพสินค้าหรูใจกลางเมือง

‘เอานี่ไปก่อน ถ้าสอบปลายภาคเมื่อไรจะพาไปญี่ปุ่น’

‘จริงหรือคะ!’ เธอย้อนถามเสียงหลง

‘ฉันเคยพูดแล้วคืนคำหรือไง’

‘ไม่ค่ะ ไม่ หนูจะตั้งใจอ่านหนังสือสอบเลยคะ’ เด็กสาวละล้าละลัก
ประกาศความตั้งใจ แล้วกระพุ่มมือไหว้แทบอกอีกฝ่าย ‘หนูขอบคุณคุณรุชย์
สำหรับของขวัญด้วยค่ะ’

ครั้นเธอซัดใจขึ้นสบตาคุณกล้าอย่างพลั้งเผลอ ก็อึ้งเนื้อในอกก็สั่น
ไหวรุนแรงต่อประกายสีรุ้งในดวงตาคูคม ไม่ทันที่เธอจะหลบตา มือหนา
ก็เขยคางเธอไว้ ใบหน้าเขาอยู่ใกล้จนสัมผัสได้ถึงกลิ่นหอมใหม่ของบุหรือวล
กลิ่นกาแฟจากลมหายใจ

ชายหนุ่มไม่ได้ทำอะไรมากกว่ากวาดตามองหัวดวงหน้าเด็กสาว แล้ว
คลี่ยิ้มจางๆ ก่อนปล่อยเธอเป็นอิสระ

ทว่าไม่ใช่หลังจากนั้น สถานะผู้ปกครองและเด็กในปกครองของหนุ่ม
สาวเปลี่ยนไปในอีกรูปแบบ เมื่อทั้งสองไปญี่ปุ่นด้วยกัน เด็กสาวอายุสิบสาม
ตกเป็นของชายหนุ่มช่วยเลี้ยงดูด้วยความยินยอมพร้อมใจ ด้วยใจรัก ด้วย
บูชา

ห้องฟ้ายามค่ำคืนพลันสว่างวาม เสียงฟ้าผ่าตึงสติเด็กสาวกลับมามู่
ปัจจุบัน โลกที่เคยเป็นสีชมพูสวยงามถูกสาดทับด้วยความสกปรกโสมม
เมื่อเปิดประตูห้องหนังสือที่เชื่อมต่อกับห้องนอนเข้าไปพบเด็กหญิงวัย
แรกรุ่งในสภาพเปลือยเปล่านอนเล่นโทรทัศน์มือถืออยู่บนเตียง

เธอรู้จักเด็กคนนั้น เด็กคนนั้นคือลูกสาวของแม่บ้านที่พ่่นวจาเหยียด
หยามเธอลับหลัง และที่เธอรับไม่ได้...เด็กคนนั้นอายุเพียงสิบสามปี!

เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้นพร้อมกัน คนหนึ่งระบายความเจ็บปวดเสียใจ
ขณะที่อีกคนส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกตกใจจากการถูกกระชากผม
ลงมาจากเตียง

“อีเลว! มึงแย่งผ้าถุง มึงแย่งผ้าถุง!”

เธอตบโหนกหน้าและศีรษะผู้ที่เพ่ลียงพล้าอยู่ใต้ร่างอย่างไม่ยั้งมือ แต่
เหมือนเหยียงมือตบตีอากาศ ร่างผมบางถูกกระชากออกมาโดยคนที่มีพลัง
กำลังมากกว่า เด็กสาวถูกเหยียงล้มลงกับพื้น เธอเงยหน้าสบตาชายหนุ่มใน
ชุดคลุมอาบน้ำด้วยหัวใจระวราน

“คุณทำอย่างนี้กับหนูได้ไง” เธอกรีดเสียงถามเหมือนสัตว์บาดเจ็บ “อีนี้
มันอายุสิบสาม คุณนอนกับมันได้ไง”

“ฉันก็นอนกับเธอตอนอายุเท่านี้ ออกไปซะ!” เขาตวาด ไร้ซึ่งความ
เมตตาในแววตาอีกต่อไป

“ไม่ หนูไม่ไป หนูเป็นเมียคุณนะ!”

“ลองดีกับฉันซะใหม่”

เขากระชากผมเธอขึ้นมา บีบบังคับให้เธอต้องลุกขึ้นและก้าวขาตาม
ก่อนเหยียงเธอกระแทกชั้นหนังสือในห้องที่เธอเข้ามา ตามด้วยตัวตวัดฝ่ามือ
ลงบนแก้มเด็กสาวที่บังอาจทำตัวก้าวร้าวล้ำเส้น

หากก่อนหน้านี้หัวใจดวงน้อยเจ็บปวดรวดร้าว บัดนี้มันก็แตกสลาย
ด้วยน้ำมือผู้ที่เธอมอบหัวใจให้

“คุณไม่ได้รักหนู”

เพราะอย่างนี้ใช้ให้หมเฑาถึงส่งเธอเข้าเรียนโรงเรียนประจำตั้งแต่ขึ้นมัธยมปลาย เมื่อเธอมาหาหรือมารายงานผลการเรียน เขาก็ไม่ได้ให้ความสนใจดังที่ผ่านมา

“อย่าโง่ไปหน่อยเลย”

“แล้วคุณนอนกับหนูทำไม”

เด็กสาวคล้ายได้รับคำตอบเมื่อแว่วเสียงสะอื้นของเด็กหญิงอีกคน ดวงตาแดงกำเบิกโพลง เธออ้าปากไล่ตะครุบลมหายใจของตนเอง แต่ก็เหมือนใจจะขาดอยู่ตรงนั้น

“ถ้ารับไม่ได้ก็ไปซะ!”

ไร้ซึ่งเมตตา ไม่เหลือแล้วความรักบริสุทธิ์ซึ่งดงมที่เธอบูชายิ่ง เขาบุบทำลายโลกของเธอ พรากวีสาวของเธอไปอย่างไรดี

ทันทีที่ชายหนุ่มหันหลัง เธอก็วิ่งไปคิดว่ามิตัดตัดกระดาดบนโต๊ะทำงาน หัวใจของเด็กสาวถูกทำร้ายสาหัส ส่งผลต่อความยับยั้งชั่งใจ เมื่อเธอเจ็บปวดเลียนตาย ใครหน้าไหนก็อย่าหวังจะหัวเราะเยาะเธอได้อีก

“กรี๊ดดด!”

โลหิตแดงฉานไหลออกมาจากหน้าห้องเด็กหญิง มีดมันเงาตกลงบนพื้น พร้อมกับเสียงตุลตุลที่กึกก้องกัมปนาทไม่ต่างจากเสียงฟ้าคำราม

“ระยำ!”

นาที่นั้นเด็กสาวรู้ว่าเธออยู่ที่นั่นไม่ได้อีกต่อไป เธอต้องหนีให้ไกล อธิพิพลของชายผู้นี้ แม่ไรท์ไปก็ตาม

การจรรยาบรรณที่เที่ยงตรงของกรุงเทพมหานครไม่ได้บรรเทา
เบาบางลงสักเท่าใด แยกไปกวนนี้รปลายฝนยังติดแหง็กอยู่บนรถแท็กซี่ที่
คนขับมีอาการเมาค้าง ช่างพูดช่างถาม แล้วยังมักหันมามองเธอ

“จะไปทำอะไรที่มูลนิธินั่นนะ ถูกชมชื่นมาเยอะ”

“หนูทำงานที่นั่น าน้า”

“อ้อ เป็นเจ้าหน้าที่เหรอ”

“ใช่ค่ะ ี่หนูก็เพิ่งเรียกหน้าจากหน้ากระทรวงพัฒนาฯ ัง มูลนิธิเรา
คอยทำหน้าที่ประสานหน่วยงานราชการและด้านกฎหมาย” หญิงสาวจงใจ
พูดจาใหญ่โตเข้าไว้ หัวงให้คนขับระมัดระวังคำพูดและกิริยามากกว่านี้

ถึงอย่างนั้นรปลายฝนก็ไม่ได้ไปปด เธอเพิ่งเข้าทำงานเป็นเจ้าหน้าที่
สังคมสงเคราะห์ประจำมูลนิธิกัญญามิตรไม่ถึงปี ได้มีส่วนช่วยเหลือผู้หญิง
และเด็กที่ถูกทำร้ายทางร่างกายและจิตใจหลายคน

“แล้วปกติมีคนถูกชมชื่นมาให้ช่วยเหลือเยอะไหม”

“เราไม่ได้ดูแลแค่นั้น ส่วนมากเป็นปัญหาในครอบครัวมากกว่า”

“อ้าว อย่างนี้ก็ยุ่งเรื่องชาวบ้านนะลิ” แก้วว่า น้ำเสียงกล่าวหา

“การทำร้ายร่างกายในครอบครัวเป็นความผิดทางกฎหมายค่ะ เวลา
ผู้เสียหายฟ้องแล้วตำรวจมาห้าม นึกคิดว่าไงล่ะ”

“ก็เลิกไป” คนขับวัยกลางคนตอบกลับหัวเราะ

ปลายฝนอยากกริตรี่องระบายความหงุดหงิด แต่ก็ทำได้เพียงเบือน
หน้าหนีไปไกลอกตาอย่างอึดหนาระอาใจ

ถ้าไม่ติดว่าเธอเรียกรถผ่านแอปพลิเคชันที่ไวใจได้ เธอคงลงจากรถ
ไปแล้ว หญิงสาวพยายามข่มใจอดทน เธอกดโทรศัพท์ห้าชั่วโมง แต่รุ่นพี่
ที่เธอทำงานด้วยไม่ได้รับสาย เมื่อคนขับหาเรื่องชวนคุยขึ้นมาอีก เธอจึง
แสร้งเปิดเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือตนเอง ทำให้รับสายเหมือนว่ามีคนโทร
เข้ามา

วิธีนั้นได้ผล ชายวัยกลางคนหันมามองก่อนหันกลับไป ปลายฝน
ยอมเป็นคนบ้าพูดคนเดียวไปตลอดครึ่งค่อนทาง ตีกว่าจะเป็นบ้าไปจริงๆ
เพราะคุยกับคนตรรกะฟังพินาศและไร้มารยาทต่อไป

หลังลงจากรถแท็กซี่ที่หน้ามูลนิธิที่มีรั้วรอบขอบชิด ปลายฝนก็ถอน
หายใจเฮือกใหญ่ เธอยิ้มน้อยๆ ให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหญิงที่ถือ
ซามกัวยี่เยียมมาจากรถจักรยานยนต์ ก่อนเดินเข้าไปภายในอาณาบริเวณ
ร่มรื่น ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาให้ร่มเงาแก่สนามหญ้าเขียวขจี ตัดกับ
อาคารสามชั้นสีชมพูอ่อนที่เป็นที่ทำการของมูลนิธิเพื่อสิทธิเด็กและสตรี

เจ้าหน้าที่สาวในเสื้อโปโลสีชมพูกับกระโปรงทรงสอบสีดำ ความยาว
ระดับเข่า ตัวเดียวกับกระโปรงนักเรียนที่เธอเคยสวมใส่มาก่อนขึ้นบันไดขึ้น
ตึกขึ้นหน้าอาคาร ปลายฝนกำลังเดินไปทางปีกซ้ายฝั่งสำนักงาน หว่าทางตา
เหลือบเห็นผู้ชายร่างสูงเดินตรงไปทางโรงอาหารอีกฝั่งหนึ่งเสียก่อน ครั้น
นึกได้ว่าเมื่อถึงเจ้าหน้าที่ด้านหน้าไปซื้อกัวยี่เยียม อาจเปิดช่องให้คนนอก
สบโอกาสเข้ามา เธอก็รีบเดินตามไปทันที

“เข้ามาได้ไง”

มือที่กำลังจะกดตู้น้ำดื่มพลันชงซัก เขาหันไปมองเส้นทางของเสียง
ขมวดควมมองหญิงสาวหน้าตาหมดจด รูปร่างผอมบาง และสูงเพียงไหล่ตน
ถ้าเธอไม่ได้แต่งหน้าอ่อนๆ และสวมเสื้อเช่นเจ้าหน้าทีคนอื่น เขาคงคิดว่า
เธอเป็นเด็กสาวที่มาฟังฟังมูลนิธิแห่งนี้

“ที่นี่ห้ามคนนอกเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่ทราบว่าคุณติดต่อบุระ
อะไรคะ”

“เธอ...”

ยัง...ยังจะมามองหน้าเธออีก ไม่รู้เมื่อเช้าเธอก็ก้าวขาผิดข้างออกจาก
บ้านหรือไร ถึงต้องเจอผู้ชายน่าหงุดหงิดถึงสองคน

“อ้าว ฝน กลับมาแล้วเธอ”

เสียงทักของชไมพรที่ตั้งขึ้นเบื้องหลังเป็นดังเสียงสวรรค์ ครั้นเพื่อน
ร่วมงานรุ่นพี่มาปรากฏตัวข้างๆ ปลายฝนก็เชื่อว่าทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย
ไม่ว่าปัญหาใดก็คลี่คลายเมื่อมีชไมพร

“เมื่อกี้พี่เพิ่งเห็นว่าฝนใคร...หา”

“ใช่ค่ะพี่ ฝนเจอแท็กซี่บ้าง บอๆ เลยกะหาเพื่อนคุย แต่พอพี่ใหม่
ไม่ได้รับสาย ฝนเลยแกล้งคุยคนเดียว”

คนหนุ่มที่ได้ยินบทสนทนาหลุดเสียงหัวเราะขึ้นจมูก ปลายฝนหัน
ขวับไปตวัดตามอง ก่อนชไมพรจะทำให้เธอประหลาดใจด้วยการพูดจากับ
เด็กหนุ่มราวรู้จักมักคุ้นเป็นอย่างดี

“พี่คุยกับแม่ของไม้แล้วนะ แต่แม่เขายืนยันว่าอยากกลับบ้านมากกว่า
อยู่ที่นี่ ทางมูลนิธิก็คงขัดขวางไม่ได้”

สีหน้าที่ติดจะยืยบนวอนอารมณ์สลดลงจนหม่นหมอง ปลายฝน
พิจารณาชายแปลกหน้าตรงหน้าอีกครั้ง เมื่อมองผ่านรูปร่างภายนอกที่
ค่อนข้างสูง ใบหน้าของเขายังคงได้ความอ่อนเยาว์เสมือนเพิ่งผ่านพ้นวัย
เด็กมาไม่นาน

ใช่...เธอมองเห็นมันผ่านสีหน้าแววตาเปิดเผย บอกอารมณ์ความรู้สึก

ของเจ้าตัว เธอดูออกทันทีว่าเขากำลังผิติดหวังรุนแรง

“แล้วถ้าเกิดเรื่องอีกล่ะฮะ” เด็กหนุ่มถามเสียงเคลียด

“ไม่ติดต่อมูลนิธิได้เสมอ จำไว้ อย่าทำอะไรที่กระทบอนาคตตัวเอง
นะ”

“ผมไม่เข้าใจแม่เลย” เขาสายศีระชะ สีหน้าหงุดหงิดแถมผิติดหวัง

“แม่ของไม่ไม่ใช่ผู้หญิงคนเดียวที่หวาดกลัวที่จะก้าวออกมาจากความ
สัมพันธ์ ตอนนี้อาจจะยังรู้สึกไม่มั่นใจ เป็นหน้าที่ของเราทุกคนที่นี่ที่จะ
พิสูจน์ให้แม่ของไม่เห็นว่าแกเลือกได้ และเป็นทางเลือกที่ถูกต้องปลอดภัย”

มาวินพยักหน้าจ๋านน ปลายฝนเห็นว่าซีไมพรและอิตฝ่ายคงมีเรื่อง
ต้องพูดคุยกันอีก เธอจึงสบตารุ่นพี่ที่เป็นเชิงขอตัว

หญิงสาวเดินกลับไปยังฝั่งสำนักงาน ขณะเดินผ่านห้องรับรองชั้นล่าง
ก็อดหันไปมองกระจกขุนไม้ได้ แม่ไม่เห็นใคร เธอก็เชื่อว่าแม่ของเด็กหนุ่ม
คงอยู่ในห้องนั้น

กว่านักจิตวิทยาสาวจะกลับมาที่สำนักงานก็เป็นเวลาบ่ายแก่ ซีไมพร
เป็นสาวอายุเลขสามที่อุทิศชีวิตและอนาคตความก้าวหน้าเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น
อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่กลุ่มแรกๆ ที่ทำงานที่นี่ตั้งแต่คุณหญิงแสงสุดา
ก่อตั้งมูลนิธิ

“กินข้าวกันหมดแล้วหรือ” ซีไมพรถามเพื่อนร่วมงานในสำนักงาน

“จวนจะบ่ายสองแล้ว ไม่รอแກหรือก” เจ้าหน้าที่คนหนึ่งตอบ แต่ยังมี
น้ำใจบอกกล่าว “แบ่งไข่เค็มไว้กินกับน้ำพริกลงเรือให้แกกับฝนอยู่ แล้วก็มี
มีน้ำแกงส้มด้วย”

“มีแต่น้ำแกงไข่เปล่า” ซีไมพรเข้าแล้วหันไปถามกึ่งชวนรุ่นน้อง “ฝน
ก็ยังไม่ได้กินหรือ ไปกินด้วยกัน”

ปลายฝนลุกจากโต๊ะทำงาน เดินตามสาวผมซอยสั้นผู้คล่องแคล่ว
ทะมัดทะแมงไปยังโรงอาหาร เป็นประจำที่เจ้าหน้าที่แต่ละคนมักซื้อกับข้าว

ติดมือมาคนละอย่างเพื่อกินด้วยกัน จะได้ไม่ต้องฝ่าเปลวแดดออกไปหา
มือเที่ยงกินข้างนอก

สองสาวล่ำเสียงกับข้าวที่เหลือสองสามอย่างออกมาจากตู้ นั่งกินที่
โต๊ะปิกนิกใต้ถุนอาคาร เดือนสองเดือนมาที่นี่ไม่มิงานมากนัก เด็กสาวที่มา
ฟังฟังมูลนิธิตนสุดท้ายเพิ่งย้ายกลับไปอยู่กับครอบครัว บรรยายากจึง
เงยบงก้าไปอีกแบบ

ไม่ใช่สิ ปลายฝนนี่ก็ได้ว่ามีเคลใหม่ หลังสายตาซาเลื่องเห็นजूกหน้า
ที่ตั้งอยู่มุมตึก

“เคลเมื่อกลางวันเกี่ยวกับอะไรหรือคะพี่ใหม่”

“อ้อ การทำร้ายร่างกายภายในครัวเรือนอย่างเคย” ซไมพรตอบพลาง
ถอนหายใจ “มาวิน...เด็กหนุ่มคนนั้นนะ เป็นคนพาแม่ของเขามาขอความ
ช่วยเหลือจากเรา”

ปลายฝน้องไปเล็กน้อย ไม่คาดคิดว่าจากคนที่เธอเกือบเข้าใจผิด
ว่าบุกรุกเข้ามา กลับเป็นคนพาแม่ของเขามาที่นี่ และที่แตกต่างไปจาก
ประสบการณ์ที่เธอเคยพบเจอ...คือเขาเป็นผู้ชาย

“ผู้กระทำการเป็นใครคะ”

“ทายสิ”

“พ่อเลี้ยง?”

“พ่อแท้ๆ นี่แหละ” ซไมพรเฉลย “เท่าที่ฟังเหมือนคนพ่อจะจิตสุรา
เรื้อรัง ทุกครั้งที่เมามักจะทำร้ายร่างกายคนในบ้าน รวมถึงเวลาที่ไม่มีเงินซื้อ
เหล้าด้วย”

ปลายฝนหลุบตาซ่อนความสลดใจ ก่อนจะเกิดแรงฮึดขึ้นมา

“เมื่อไรผู้หญิงจะกล้าเดินออกมาจากชีวิตคนพรรค์นั้นเนอะพี่”

“มันก็พูดยากแหละฝน ยิ่งคนรุ่นก่อนเขาโตมาในสังคมชายเป็นใหญ่
ยากจะปรับเปลี่ยนความคิดเขาหรือทำให้เขากลับมาหยุดยั้งแค่เพียงได้พบ
เจอหรือพูดคุยกันครั้งเดียว”

ปลายฝนพยับพิน้ำรับฟัง แล้วถามไถ่เรื่องกระบวนการที่ผู้เกี่ยวข้องวางไว้ เพื่อที่เธอจะได้รู้แนวทางการทำงาน สัมผัสประสบการณ์ในสายงานนี้

“ไม่อยากให้พ่อแม่หย่าร้างกัน พี่ก็เห็นด้วย แต่แม่เขาไม่ต้องการให้ถึงขั้นฟ้องหย่า เขาจะลองหาทางพูดคุยกับสามีก่อน”

คนฟังมีสีหน้าบู๋เล็กน้อย ซ้ำไม่พรเห็นตั้งนั้นก็รู้ว่าพวกตนมีความคิดตรงกัน ยากที่เรื่องจะจบง่ายตายเช่นนั้น แต่พวกเธอก็ไม่มีสิทธิ์ก้าวผ่านการตัดสินใจของเขยื่อ

“มันจะเป็นการส่งเนื้อเข้าปากเสือหรือเปล่านั้น”

“ตอนนี้เราคงทำได้แค่นี้ แต่พี่บอกไม่ได้แล้วว่าถ้าเกิดความรุนแรงอีกให้ติดต่อหาเราทันที แล้ววาติตย์หน้าพี่ก็จะแวะไปเยี่ยมเยียนที่บ้าน”

พูดถึงเด็กหนุ่มคนนั้น นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่ปลายฝนตั้งใจ

“พี่ไหมเคยเจอเคสแบบนี้บ่อยไหมคะ พี่ผู้ชายเป็นฝ่ายติดต่อมูลนิธิ”

“เคยมีเคสเด็กชายที่กระทำการผิดข้อค่าปรึกษาเพื่อแก้ไขผลการกระทำของตัวเอง” นักจิตวิทยาสรุปตอบพร้อมยิ้มน้อยๆ “แต่ถ้าติดต่อเข้ามาโดยตรงเพื่อขอความช่วยเหลือแทนแม่อย่างที่ไม่ทำ นี่เป็นครั้งแรก”

นั่นสินะ ปลายฝนก็คิดว่าน่าชื่นชมที่เด็ยวที่ผู้ชายเป็นฝ่ายติดต่อขอความช่วยเหลือ แทนที่จะยึดถือศักดิ์ศรีหรือยึดติดกับกรอบความคิดล้าสมัยเรื่องภาพลักษณ์ความเป็นชาย เพราะเห็นอื่ยงอื่นใด คนทุกคนล้วนมีสิทธิ์เข้าถึงความมั่นคงปลอดภัยเดียวกัน

หมู่บ้านจัดสรรเล็กๆ ที่ประกอบด้วยทาว์นเฮาส์ยี่สิบหลังคาเรือนคือสถานที่ที่માવินเติบโต ทว่าเขาแทบไม่มีความทรงจำที่ติดเกี่ยวกับบ้าน ถ้ามันเคยมีก็คงเก่าเก็บอยู่ในซอกหลืบความทรงจำ เด็กหนุ่มรู้แต่ที่บ้านคือนรกดีๆ นี่เอง

“อ้าว ไปไหนกันมา แก่ไม่ได้ไปเรียนอะไรอะไ้มั” ชายวัยกลางคนที่นั่งดื่มสุราอยู่ที่โต๊ะหินหน้าบ้านเฝ้ากับลูกเมียที่กลับมา

มาลัยหลบตาสามี ขณะที่มาวินเดินหนีเข้าบ้านโดยไม่ตอบคำถาม พ่อบ่งเกิดเกล้า

“เฮ้ย! มึงเป็นทึบไร” ชายขี้เมาตวาดลั่น ไม่วายตะคอกใส่ภรรยา “อีมาลัย มึงหัดสอนลูกมึงบ้างนะ ภูตมดตีๆ อารมณ์ดีอยู่แท้ๆ วอนตื่นแล้วมึง” เด็กหนุ่มไม่โต้แย้งว่าแม่ตอบว่าอะไร เขาเปิดประตูเข้าห้องนอนเลียก่อน แล้วถีบเก้าอี้คอมพิวเตอรืระบายอารมณ์

มาวินจำไม่ได้ว่าพ่อเคยตีต่อเขาอย่างไรบ้าง การถามตีๆ หรือพูดตีๆ ที่อีกฝ่ายยกมาอ้างไม่อาจทำให้เขาซาบซึ้ง เพราะรู้ว่าท้ายที่สุดแล้วพ่อก็จะเปลี่ยนเป็นปีศาจร้ายอาละวาดเช่นทุกครั้งที่ไม่ได้ตั้งใจ

พ่อเคยกอดเขาในวงเหล้าตอนที่เมากริมๆ แต่แล้วในคืนเดียวกันพ่อก็ตะเซา ตบตีแม่ เมื่อแม่ปฏิเสธว่าไม่มีเงินให้พ่อไปซื้อเหล้าอีก พ่อเคยให้เงินเขาไปโรงเรียน แต่เมื่อไรที่พ่อไม่มีเงิน พ่อจะทวงบุญคุณ ขโมยเงินเก็บของเขาไปจนหมด ทุกเรื่องดีมักตามมาด้วยเหตุการณ์เลวร้ายยิ่งกว่า นานวันมาวินก็ชินชา ไม่เหลือความรู้สึกใดๆ ให้พ่ออีกต่อไป

แต่ไม่ใช่กับแม่ที่หลอกตัวเองว่าทุกอย่างจะดีขึ้น แค่เพียงประนีประนอมและอยู่ให้เป็น

“พ่อเขากดตีๆ ไม่เ็นนำเดินหนีอย่างนั้น” มาลัยตามมาพูดกับลูกชายในห้องนอน

“ไม่ปิดเทอมมาอาทิตย์หนึ่ง ไม่ต้องตอบมันทุกวันหรือแม่” เด็กหนุ่มย้อนด้วยอารมณ์คุกรุ่น

“วันนี้แม่ก็ไปกับแม่แล้วไง แม่จะเอาอย่างไรกับแม่อีก”

“ไม่ทำเพื่อแม่นะ!” เขาสวนกลับ

“ไม่จริง ถ้าไม่ทำเพื่อแม่จริงก็อย่าสร้างปัญหากับพ่อ แม่ขอแค่นี้”

มาวินจ้องมองแม่อย่างพิศหวัง เขาพยายามใจเย็น ให้เวลาแม่ได้ตัดสินใจอย่างที่นักจิตวิทยาประจำมูลนิธิแนะนำ แต่ดูเหมือนแม่ไม่ได้พิจารณาความหวังดีของเขาเลยด้วยซ้ำ แม่ยังคิดและตัดสินใจเหมือนเดิม

คือกรที่เ้าและแม่ต้องเป็นฝ่ายอดทน

“แปลว่าแม่ไม่คิดจะเลิกกับพ่อเธอ”

“คิด” มาลัยหลบตาถูก

ทว่ามาวินคาดคั้น “แล้วเมื่อไร แม่จะคุยกับมันเมื่อไร”

“มีไร” เสียงอ้อแอ้งตังขึ้นพร้อมกับที่ประตูถูกผลักเข้ามา “มีงมีไรจะคุยกับกูอะ ไ้อ้”

ชายวัยกลางคนผมเผ้ายุ่งเหยิง สวมกางเกงขาล้นตัวเดี๋ยว ก้าวเข้ามาในห้องลูกชาย เด็กหนุ่มขบกรามแน่น เขาปรายตามองแม่อย่างเจ็บใจ ก่อนจะถูกฝ่ามือหนาผลักศีรษะเต็มแรง

“กูถามไม่ได้ยินรึไง! มีงจะลองตีกับกูใช้ไหม!”

หมัดลุ่นๆ เสยเข้าโหนกแก้ม เด็กหนุ่มไม่ทันตั้งตัวถึงกับเซไปชนขอบเตียงเสียหลักทรุดนั่ง คนเ้าได้ทีถึบยอดดอกลูกชายซ้ำ

“ไ้อ้ห่า! มีงโตมาป่านนี้เพราะใคร อย่ามาทำอวดดีกับกู” ผู้เป็นพ่อชี้หน้าด่าทอ

“ผมโตมาเพราะแม่! ไ้อ้ใช้เพราะพ่อ!” มาวินเหลืออด

“แต่กูทำให้มีงเกิดมา!” ชายชี้เ้าเง้อมือ

“ก็เอาดี! ถ้าพ่อทำไรผม ผมสู้แน่!” เขาเงยหน้าท้าทาย “เป็นพ่อแล้วไ้วะ! คิดว่ามีมือมีตีนคนเดี๋ยวหรือไง”

เด็กหนุ่มลุกขึ้นยืน คนเ้าเป็นแม่ต้องรีบเข้ามาขวางระหว่างพ่อกับลูก ก่อนจะถูกสามีจิกผมและเหวี่ยงให้หันมาเผชิญหน้าลูกชาย

“มีงคูไ้ มีงเลี้ยงลูกยังงให้มันโตมาเป็นไ้อ้ลูกทรพี มีงสอนมันยังงอะ!”

ชายชี้เ้าตวัดฝ่ามือบนเ้าหน้าภรรยาแล้วผลักร่างเล็กออกไปพันทาง ครั้นมาวินทำท่าจะตามไปเ้าเรื่องพ่อบังเกิดเกล้า มาลัยก็ผวาคว่าแขนลูกไ้หันท้วงที

“ไ้ แม่ขอ แม่ขอ...” เธอเอ่ยเสียงสะท้อน น้ำตาอาบเ้าหน้า

ดวงตาวาวโรจน์ของเด็กหนุ่มแดงเรื่อและมีน้ำตาคลอหน่วยเช่นกัน เขาไม่มีวันเข้าใจว่าทำไมแม่ถึงต้องปกป้องและอดทนอยู่กับผู้ชายที่ทำร้ายตนเองและลูกได้ลง

“ไม่บอกแล้วทำไมไม่อยากอยู่ที่นี้ แม่กลับมาให้มันตบตีอีกทำไม”

“ไม่มีคำตอบนอกจากเสียงสะท้อนให้ ทว่ามาวินไม่อาจโอบกอดปลอบประโลมแม่ได้ตั้งวันวาน เพราะหัวใจเขาก็แตกสลายด้วยความผิดหวังเช่นกัน

“ถ้าแม่เชื่อไม้ เราก็ไม่ต้องเจอเรื่องแบบนี้”

“ไม้เป็นเด็ก ไม้ก็คิดอะไรง่าย ๆ” มาลัยตัดพ้อ “ถ้าไปจากที่นี่เราจะไปอยู่ที่ไหน ทำอะไร ไม้คิดบ้างไหม แล้วถ้าพอรู้วันเราหนีไป เขาก็ต้องตามรังควานญาติพี่น้องของแม่”

“ไม่ถึงพามาไปมูลนิธิไง เขาต้องช่วยเราได้”

“เขาเป็นคนอื่น ใครจะช่วยเราได้ตลอด ใครจะมาเดือดร้อนกับเรา”

มาวินไม่อยากเชื่อคำความพยายามในวันนี้จะมีจุดจบเหมือนเดิม เขาผิดหวังจนต้องหันหน้าเข้าหาผนัง ยกแขนกำยหน้าผากไม่ให้ใครเห็นน้ำตา เด็กหนุ่มเบี่ยงกายหนีมือแม่ เขาไม่ต้องการการปลอบโยน โดยเฉพาะจากคนที่พร่ำสอนให้เขาอดทนมาทั้งชีวิต

“แม่ขอโทษ” มาลัยเอ่ยพร้อมกับถอนสะอื้น “ถ้าไม้ไม่อยากอยู่ที่นี้ ไม้ไปอยู่กับป่าไหมล่ะลูก”

“แม่เลิกขอโทษแล้วก็เลิกคิดแทนคนอื่นซะที” เขาหันมาต่อว่า แหวตจาวรดข้าว “ไม้ไปแน่ถ้าไม้มีแม่ แต่ถ้าแม่ยังอยู่ที่นี้ ไม้จะปล่อยให้มันทำร้ายแม่ได้ไง ถ้าแม่รักไม้จริง แม่ก็ต้องเลิกปกป้องมัน เลิกบอกให้เมย์อมมันซะที”

มาลัยอับจนถ้อยคำ ได้แต่ปล่อยให้หน้าตาพร่งพรูระบายความอึดอัดและกดดันที่ต้องเผชิญจากทั้งพ่อและลูก

ใครไม่มาเป็นเธอไม่มีวันเข้าใจ เธอเติบโตมาอย่างยากลำบากเพราะ

ขาดพ่อผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว กระทั่งแม่มีสามีใหม่ช่วยกันหาเช้ากินค่ำ ความเป็นอยู่ของทุกคนในบ้านจึงดีขึ้น การที่เธอทนอยู่กับสามีก็เช่นกัน แม้เขาจะอาละวาดตบตีเธอกับลูก แต่ก็ยังจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกัน ไม่ว่าจะไปจ่ายตลาดหรือขับรถไปออกร้านขายของตามตลาดนัด ถ้าขาดเสาหลักของครอบครัว เธอก็ไม่รู้จะทำงานทั้งหมดได้อย่างไร

มาวินยังต้องเรียนหนังสือ ไม่มีวันเข้าใจชีวิตที่ต้องอดทนและดิ้นรนอย่างแท้จริง แต่ลูกกลับบีบบังคับให้เธอต้องเลือก राวกับชีวิตคนเรามีทางเลือกอย่างไรอย่างนั้น

ครบจบ

๒

ใช้แต่เพียงรับเรื่องร้องเรียน มูลนิธิกฎหมายมิตรยังคงยึดติดตาม
ทุกๆ ปัญหาที่ได้รับการแก้ไขและยังไม่ได้แก้ไข เป็นหน้าที่รับผิดชอบ
โดยตรงของนักสังคมสงเคราะห์ประจำมูลนิธิเช่นปลายฝน

แต่เพราะเจ้าหน้าที่เลือดใหม่ไฟแรงไม่ได้ร่วมพูดคุยและรับฟังปัญหา
ของสองแม่ลูกแต่แรก การออกเยี่ยมเยียนคราวนี้จึงมีชไมพรมาเป็นเพื่อน
สองสาวไม่ต้องมองหาบ้านซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางให้ลำบาก เพราะ
ตำแหน่งที่อยู่ถูกบันทึกเก็บไว้ตั้งแต่วันที่รับเรื่องขอความช่วยเหลือ หากเกิด
เหตุฉุกเฉิน เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิจะได้มาถึงโดยเร็วที่สุด

รถยนต์คันเล็กจอดหน้าประตูรั้วบ้านที่ปิดสนิท สองสาวสบตากัน
ด้วยไม่แน่ใจว่ามาเสียเที่ยวหรือไม่ หลังจากไม่มีใครรับสายพวกเธอก่อน
หน้านี้ แล้วบัดนี้ก็ครบหนึ่งสัปดาห์พอดีนับแต่วันที่สองแม่ลูกเข้าไปที่มูลนิธิ

“ไหนๆ ก็มาแล้ว ลงไปดูหน่อยแล้วกัน” ชไมพรตัดสินใจ

ปลายฝนเปิดประตูลงจากรถเช่นกัน เธอสอดสายสายตาผ่านซี่รั้ว
ขึ้นสนิมเข้าไปในบ้าน ขณะที่เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่กอดกริ่ง

“หรือพวกเขาจะออกไปทำงานกันคะ”

“นั่นสิ เห็นว่าค้าขายตามตลาดนัด” ซีโมพรเปรย “พี่ไม่นำจัดสินใจมา โดยไม่ได้นัด”

นักจิตวิทยาสาวไม่ได้บอกไปว่าเธอสังหรณ์ใจประหลาด ไม่สิ ต้องเรียกว่ารู้สึกได้ถึงสัญญาณอันตรายบางอย่างจากสตรีวัยกลางคนที่ได้พูดคุย แต่ก็ไม่มีหลักฐานยืนยัน อีกทั้งมาลัยยังไม่ค่อยเต็มใจให้ความร่วมมือ

“ฝนเห็นหน้าปากซอยมีร้านขายของชำ เราแวะไปซื้อน้ำก่อนดีไหมคะ”

คำพูดเสนอความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่คนใหม่สร้างรอยยิ้มพึงใจให้แก่ซีโมพร เพราะนอกจากปลายฝนจะรู้จักสังเกตสภาพแวดล้อมในสังคมที่ไปเยี่ยมเยือน หญิงสาวยังให้ความสำคัญเรื่องการผูกสัมพันธ์กับผู้คนในพื้นที่

ทว่าหญิงสาวทั้งสองไม่ทันกลับชั้นรถ เสียงกุกกักจากภายในบ้านก็ดึงความสนใจไว้เสียก่อน สองสาวสบตากันอย่างโล่งใจเมื่อเห็นเด็กหนุ่มเดินออกมา

“พี่เหม” มาวินเอ่ยอย่างคาดไม่ถึงก่อนปรายตามองผู้ที่มาด้วยอีกคน

“นึกว่าไม่มีใครอยู่ซะแล้ว พี่โธร. หาพี่มาลัยกับไม้ แต่ไม่มีคนรับสายเลยลองแวะมาหาลูกหน่อย”

แม้ซีโมพรจะพูดจาอย่างเป็นกันเอง แต่ครั้งนี้คนฟังกลับมีสีหน้าไม่ยินดียินร้าย

“เราขอเข้าไปได้หรือเปล่า” ปลายฝนเอ่ยขึ้นบ้าง

มาวินเปิดประตูรั้วให้แขกที่ไม่คาดคิดเข้ามาในบ้าน แล้วเดินไปนั่งบนม้านั่งซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่จอดรถหน้าบ้าน ขวดสุราเปล่ายังคงวางอยู่บนโต๊ะให้เขาเหมือนหน้าหน้าอย่างนึกแข็ง

“ผมไม่คิดว่าพี่จะมา พี่มาเสียเที่ยวเปล่าๆ แม่เขาไม่ยอมหย่ากับพ่อหรอก” เขาเอ่ยเสียงขึ้น

“พี่ไม่ได้มาเพราะเหตุผลนั้น พี่มาดูว่าไม้กับแม่เป็นไงบ้าง มีอะไร

อยากพูดคุยกับเราไหม”

“ไม่มีหรอกฮะ ผมก็คงทำได้แค่ทนอยู่ไปแบบนี้ จนกว่าจะถึงวันที่หมดความอดทน”

ปลายฝนสังเกตเห็นแผลแตกเล็ก ๆ บนโหนกแก้มเด็กหนุ่มแล้วยิ่งสะท่อนใจ ด้วยแน่ใจว่าปัญหาความรุนแรงในครอบครัวยังคงดำเนินต่อไป

“พอรู้หรือเปล่าว่าไม้กับแม่ยังมีพวกเรา”

มาวินเหลือบมองผู้ที่เรียกชื่อเขาอย่างสนิทสนม ทั้งที่วันนั้นหญิงสาวไม่ได้ได้อยู่ร่วมรับฟังปัญหาที่มูลนิธิ แล้วยังวางท่ากสรวลเหมือนเขาเป็นลูกบุญ

“อ้อ พี่ชื่อฝน เป็นนักสังคมสงเคราะห์ที่ประจำมูลนิธิ” ปลายฝนแนะนำตัวพลางยิ้มน้อยๆ

เด็กหนุ่มเสทลบสายตาที่จับต้องแผลบนแก้มตนเองอย่างอดสู สัมผัสตนเอง ก่อนเค้นเสียงตอบอย่างโกรธเคืองไซ้คชะตา

“ไม่รู้ฮะ แม่ไม่ให้บอก แม่กลัวมันจะยิ่งทำร้ายเรา”

คำตอบที่ได้ยินไม่เกิดการคาดการณ์ของชไมพร แม้เธอจะให้ความมั่นใจแก่มาลัยว่ามูลนิธิสามารถช่วยเหลือนางจากความรุนแรงในครัวเรือนได้ แต่อีกฝ่ายกลับรับฟังอย่างเหม่อลอย ราวคำพูดเกลี้ยกล่อมไม่อาจฝากำแพงปิดกั้นความคิด

“ไม่ละ ไม่เชื่อใจพวกเราไหมว่าเราจะพาไม้กับแม่ผ่านเรื่องนี้ไปได้” ชไมพรถามยังทำที

“พี่จะทำยังไง ในเมื่อแม่ไม่ยอมทำอะไรสักอย่าง”

“ถ้าเขาทำร้ายร่างกายไม้กับแม่อีก ไม่ต้องพาแม่เก็บตัวในห้องที่ปลอดภัยแล้วติดต่อหาพี่หรือฝนทันที ตกกลางไหม”

“การทำร้ายร่างกายเป็นความผิดตามกฎหมาย ต่อให้เป็นเรื่องในครอบครัวก็เถอะ” ปลายฝนเสริม “พวกพี่จะประสานตำรวจอีกแรง ไม่ให้เพิกเฉยต่อคดีแบบนี้”

มาวินมองหญิงสาวสองคนสลับกัน พร้อมกับนั้นก็คล้ายจะมองเห็นแสงสว่างปลายอุโมงค์จากถ้อยคำให้ความมั่นใจและทางออกที่ทั้งสองชี้ให้เห็น

เด็กหนุ่มเผยยิ้มเล็กน้อยในรอบหลายวัน ครั้นจิตใจปลอดโปร่งขึ้นก็มีแก้มแดงน้ำใจ

“ผมลืมหาน้ำให้พี่สองคน”

คล้อยหลังผู้ที่ลุกไปอย่างกระตือรือร้น ซึ่เมพรและปลายฝนก็ยิ้มน้อยๆ ให้แก่กัน

“ถ้าพี่เป็นพ่อแม่ คงภูมิใจนะที่มีลูกแบบนี้”

“แต่คนส่วนใหญ่ยังคิดว่าการนำไฟในบ้านไปบอกคนอื่นเป็นการทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่นี่สิคะ”

“เราเปลี่ยนความคิดคนทุกคนในสังคมไม่ได้หรอก พี่คิดแค่ว่าแต่ละเคลที่เราให้ความช่วยเหลือ เท่ากับเปลี่ยนอนาคตคนคนหนึ่งหรือครอบครัวหนึ่ง แค่นั้นพี่ก็พอใจแล้ว”

นับแต่รู้จักและทำงานกับมูลนิธิกัญญามิตร ปลายฝนก็เชื่อเช่นนั้นหมดใจ

หลังการมาเยี่ยมเยียนของเจ้าหน้าที่มูลนิธิ มาวินก็บังเกิดความหวังอีกครั้ง ไม่รู้สึกมีดমনโหดเดี่ยวจนเกินไป

เขาหาโอกาสบอกแม่ที่กลับจากการค้าขาย ขณะช่วยเตรียมมัดตุ๊กตาสำหรับค้าขายวันถัดไปอยู่หลังบ้าน ทว่าปฏิกิริยาของแม่ก็ทำให้เขาปวดใจ

“ไม่แม่นำให้พวกเขาเข้ามา ถ้าคนแถวนี้เห็นแล้วเอาไปบอกพ่อก็จะเป็นเรื่องใหญ่อีก”

“ช่างมันสิ ถ้ามันทำร้ายแม่กับแม่อีก คราวนี้แม่จะทำอย่างที่พี่ไหม แนะน่าจจริงๆ”

“ไม่อยากจะให้แม่บาดเจ็บจริงๆ พี่ไหม แต่ตอนนี้เรายังมีปัญหาไม่พอหรือไง”

เสียงกริ่งดังซัดบทสนทนาของแม่ลูก มาลัยเบิกตาโพล่งแสดงความตื่นตระหนกระคนหวาดกลัว แต่ครั้นเห็นว่าผู้ที่ยืนอยู่นอกรั้วไม่ใช่เจ้าหน้าที่ดังที่ตนหวาดระแวง หญิงวัยกลางคนก็เปิดประตูออกไป

ตอนที่แม่อ้วนนวนของผัดฝ่อนค่าเช่าบ้านนั่นเอง ชายชู้เฒ่าก็เดินออกมาจากห้องน้ำ ค้นหาเงินเก็บในขวดโหลเพื่อนำไปซื้อเหล้าต่อหน้าต่อตา ลูกชาย

“มองหน้ากุหาสันตินหรือ”

“สันมันอยู่บนหน้าพ่อไหมล่ะ”

“ไอ้เหี้ยไม้!”

ฉรณรงค์ขำขวดโหลแตกกระจายกับพื้น เสียงอีกทีก็ครึกโครมเรียกให้มาลัยรีบกลับเข้ามาในบ้าน พร้อมกับเข้าขวางไม่ให้พ่อลูกต่อยตีกัน

“ไม่ หยุต แม่บอกให้หยุต!”

เด็กหนุ่มลูกแมื่อย้อยสุดแรงไม่ทำให้ร้ายพ่อบังเกิดเกล้า เปิดโอกาสให้ผู้เป็นพ่อทุบตีหนักมีผลกว่าครึ่งไหนๆ

“พี่...ฉันขอ อียาทำลูกเลยนะ ฉันไหวล่ะ”

“มึงไม่ต้องมาไหว้กู! มึงเลี้ยงยังงี้ให้มันทำร้ายกูซะ อีมาลัย!”

ชายวัยกลางคนตัวดำมือสไบบ่หน้าภรรยา ก่อนมองกราดไปยังสองแม่ลูกราวกับจะฉมาแกง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจกวาดเก็บเงินที่หล่นเกลื่อนพื้น แล้วออกจากบ้านไปแทน

“เอาเงินแม่กูคืนมา!” มารินตะโกนไล่หลัง ทว่าไม่อาจตามไปยื่นแยง เพราะถูกแม่จูดรั้งไว้ทั้งตัว

“ช่างมันเถอะไม้ ช่างมันเถอะ!”

“ช่างมันได้ไงแม่ นั่นมันเงินเก็บแม่ ค่าเช่าบ้าน ค่าหอมไม้ก็ยังไม่ได้จ่าย มันจะตุลึงคนเตียวได้ไง”

มาลัยส่ายศีรษะอย่างจนปัญญา คนหนึ่งจะเอาอย่างนั้น อีกคนจะตื้อตึงอย่างนี้ นางเหนื่อยเหลือเกินแล้วกับการเป็นคนกลางที่ต้องประนีประนอม

ยอมลงให้ทั้งพ่อทั้งลูกมาตลอด

“ไฉ่จะโทร. บอกพี่ไทม์ คอยดู ไฉ่จะเอามันเข้าคุก” มาวินประกาศอย่างเคืองแค้น

“เอาเลย ไฉ่อยากทำอะไรก็ทำเลย” ผู้เป็นแม่ทำทนายประชิดชีวิต “ทั้งลูกทั้งพ่อไม่มีใครเห็นหัวฉันสักคน ฉันก็ไม่รู้จะทนได้ถึงเมื่อไร ต้องรอให้ฉันตายต่อหน้าต่อตาใช้ไหม จะได้พอใจทั้งสองคน”

“แล้วทำไมแม่ต้องตาย มันต่างหากที่ผิด”

“ไม่มีใครเห็นแก่ฉันอยู่แล้วนี่ ดีแต่สร้างปัญหากันนั่น”

“โอ้เว๊ย! ไม่ทำเพื่อแม่ แม่เอาไม่ไปเปรียบกับคนที่ดีแต่ล้างผลาญทำร้ายเราได้ไง”

มาวินเหวี่ยงกำปั้นหุบผนัง เจ็บราวกับหัวใจจะฉีกขาดเสียให้ได้ เมื่อแม่กล่าวโทษเขาเหมือนเป็นต้นเหตุปัญหาทั้งหมดฝ่ายเดียว

“แม่ไม่น่าไปมูลุนิธิ์นั่นกับไฉ่เลย ไม่นาเลย...”

น้ำตาถูกผู้ชายรินไหล เขาสบตาดวงกำของแม่อย่างเจ็บช้ำน้ำใจที่สุดในชีวิต ปวดร้าวจนสูญเสียศรัทธาต่อความดี ความถูกต้อง เจ็บปวดจนไม่อยากเป็นผู้เป็นคน

เด็กหนุ่มหีนขึ้นไปเก็บตัวในห้อง อาละวาดทำลายข้าวของไม่ต่างจากที่เห็นพ่อกระทำ

มาวินไม่ได้พยายามติดต่อกับไมพรหรือสาวรุ่นที่อีกคนแม้ว่าอยากทำแค่ไหน เขาออกจากบ้านแต่เช้าก่อนที่จะมีใครตื่น เดินเตร่สวนกับรถจักรยานยนต์และรถราของผู้ที่ตื่นเช้าไปทำงาน ออกไปยังป้ายรถประจำทางติดถนนใหญ่

เขานอนไม่หลับทั้งคืน คิดหาทางออกให้แก่ชีวิตตนเองอย่างไรก็คิดไม่ออก เพราะทางออกเดียวที่คิดได้ถูกแม่ปิดตงไม่ยั้ง ท้ายที่สุดจึงเลือกเดินหนี แม้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งก็ยังมี

มาวินนึกถึงเพื่อนร่วมชั้นเรียน เขาอยากให้เห็นช่วงเวลาเปิดภาคเรียนมาถึง อย่างน้อยก็จะได้พบปะเพื่อนฝูง มีชีวิตอย่างวัยรุ่นทั่วไป แต่ปิดเทอมแบบนี้ไม่เพียงแต่เขาจะไม่มีเงินพอไปเที่ยว กินข้าว ทำกิจกรรมกับเพื่อน มาวินไม่ได้เรียนพิเศษอย่างเพื่อนคนอื่นเสียด้วยซ้ำ ถ้าพ่อไม่เห็นแก่ตัวอย่างร้าย และถ้าแม่เห็นแก่เขาบ้าง อนาคตของเขาคงไม่มีตมเช่นนี้

มาวินตัดสินใจขึ้นรถประจำทางสายหนึ่ง เขาไม่รู้หรอกว่ามันจะพาไปยังจุดหมายปลายทางใด แต่ได้หนีห่างจากบ้านที่เป็นดั่งนรกชั่วครึ่งชั่วครวญก็ยิ่งดี

เด็กหนุ่มที่ขึ้นรถจากต้นสายได้ที่นั่งเกือบสุดแถวหลัง เขายกหน้าจางที่มีคราบฝุ่นเกรอะขุ่นจนสุด พึงศีรษะกับกรอบหน้าต่าง เหม่อมองการจราจรยามเช้าอย่างเลื่อนลอย

บนทางเท้าเต็มไปด้วยชีวิตหลากหลาย ทั้งคนเร่ร่อนอาศัยหลับนอนอยู่หน้าตึกแถวร้านรวงที่ยังไม่เปิดกิจการ พ่อค้าแม่ขายที่ออกมาตั้งร้านค้าริมทางหากินแต่เช้า และคนทุกเพศทุกวัย ตั้งแต่หนุ่มสาวจนวัยกลางคนที่เดินทางไปทำงาน แล้วก็มีขายรถประจำทางหนึ่งนั่นเอง มาวินสังเกตเห็นหญิงสาวในเสื้อโปโลสีชมพูกำลังขึ้นรถประจำทางคันที่เขาโดยสาร ก้อนเนื้อในอกเด็กหนุ่มโลดแรงขึ้นอย่างไร้สาเหตุ เขาจดจำนักส่งนมส่งเคราะห์สาวที่ไว้ผมม้าแสกข้าง รวบหางม้า ใบหน้าอ่อนเยาว์เสมือนเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกับตนได้ทันที

มาวินสังเกตเห็นการแล้งเนินเฉย มองไม่เห็นอีกฝ่าย กับการแสดงออกว่าจดจำเจ้าหล่อนได้ เขาคิดว่าวิธีแรกคงอึดอัดน้อยกว่า แต่ก็สายไปเมื่อหญิงสาวที่เพิ่งขึ้นรถประจำทางหันมาสบตาเขาเข่าระหว่างเดินทางที่นั่งปลายฝนฉีกยิ้มด้วยสีหน้าประหลาดใจ เดินตรงมาหาเขาอย่างไม่ลังเล

“บังเอิญจังเลยนะ” เธอหักท่ายพร้อมก้มก้มลงบนเก้าอี้ว่างข้างเด็กหนุ่ม “จำพี่ได้ไหม พี่ฝน...ที่เคยไปที่บ้านกับพี่ไหม”

ประโยคที่ให้ความรวากับเหตุการณ์นั้นผ่านไปนานทั้งที่เพิ่งเกิดขึ้น

เมื่อวานสร้างรอยยิ้มบนนวมปากมาวีน

“จำได้ บังเอิญจริงๆ นั่นแหละ” เขาก็พิมพ์

ไม่เรียกว่าบังเอิญแล้วจะเรียกว่าอะไรได้ เขาหรืออุตสาหกรรมดีใจไม่ถึงเจ้าหน้าทีมูลนิธิมาเกี่ยวของ ด้วยละอายและผิดหวังที่แม่ปฏิเสธความช่วยเหลือเหลือของพวกเขา แต่ทั้งเมื่อวานและวันนี้บังคับว่าเจ้าหน้าทีไม่ได้ดูดาบต่อปัญหาของเขา มีหน้าซึ้งยังมีตรึงจิตมิตริใจเข้ามาพูดคุยนอกเหนือเวลางาน

“แล้วนี่จะไปไหนแต่เช้า”

“พี่ละ”

“พี่ไปทำงาน”

“อ้อ มาวีนทำเสียงรับรู้ในลำคอก่อนหันมองป้ายรถประจำทางที่ผ่านมา “พื่ออยู่แถวนี้หรือ”

“เรายังไม่ได้ตอบคำถามแรกเลย”

แม่หญิงสาวไม่ได้ตอบข้อสงสัย เขาก็จดจำป้ายรถประจำทางซึ่งตรงกับซอยทางลัดสู่ถนนอีกสายได้แล้ว

“ผมเหรอ ผมแค่อยกที่นั่งรถเล่น”

ปลายฝนพิศมลงเลี้ยวหน้าด้านข้างของเด็กหนุ่ม เธอแน่ใจว่ารอยแผลบนโหนกแก้มของเขามวลซึ้งกว่าเมื่อวาน

“แวะไปที่มูลนิธิกับพี่ไหม” เธอเอ่ยชวนอย่างเข้าใจ ทว่ามาวีนส่ายหน้าน้อยๆ

“ไม่ดีกว่า ผมไม่อยากรบกวนพวกพี่” เขาตอบเสียงขึ้น

“รบกวนอะไรกัน ถ้าไม่มีคนมาหาหรือนึกถึงพวกเราเลยนี่สิ งานของพวกเราคงไร้ความหมาย”

เด็กหนุ่มก้มหน้าเล็กน้อย เก็บซ่อนคำพูดและแววจา

“แล้วแต่ไหนะ อยากรแวะไปเมื่อไรก็ได้ พี่คงไม่เข้าใจผิดว่าเป็นผู้บุกรุกแล้วละ ไม่ต้องห่วง”

วาจาเป็นกันเองเรียกรอยยิ้มจางๆ จากเด็กหนุ่ม ก่อนที่ต่างฝ่ายจะต่างโดยสารรถประจำทางไปเงียบๆ เสมือนเพื่อนร่วมทางคนหนึ่ง

มาวินหันมองออกนอกหน้าต่างอีกครั้ง ไม่รู้เพราะสายลมอบอุ่นปะทะใบหน้าช่วยปลอบประโลมจิตใจร้อ้นรุ่ม หรือเป็นเพราะได้พูดคุยกับคนที่มอบความห่วงใยให้กันแน่ ไฟที่แผดเผาในอกจึงค่อยๆ มอดลง ความอ่อนเพลียทำให้มาวินตาปรือโดยไม่รู้ตัว รถที่ขับเคลื่อนช้าๆ เเทกส้อมให้เขาคีบคลานสู่ห้วงนิทรา

คลื่นรถเบรก คีระชะผู้ที่นั่งล้นพังกก็กระแทกเข้ากับหญิงสาว ปลายฝนสะตุงเล็กน้อย ทว่ามาวินตื่นไม่เต็มตา เขาขยับไปอิงคีระชะกับกรอบหน้าต่าง คนข้างๆ หันมองด้วยความระอ้อใจ

แม้รู้ว่าไม่ควร หญิงสาวก็ยกโทรศัพท์มือถือถือแอบถ่ายภาพรอยฟกช้ำบนใบหน้าเด็กหนุ่ม เมื่อใช้เป็นหลักฐานยามจำเป็นในอนาคต ทว่าขณะที่เธอลดโทรศัพท์ลง รถประจำทางก็ปาดออกจากช่องทางซ้าย คีระชะของผู้ที่ผล็อยหลับเอียงมาเอนอิงไหล่เธอ ปลายฝนลืมนัดหัวกลับหายใจ ก่อนหลุบตามองคนที่ยังคงหลับใต้อีกไม่รู้ตัว

อีกสองป้ายข้างหน้าจะถึงจุดหมายปลายทาง แต่คนที่ซบไหล่เธอกลับสนิทก็ทำให้ลังเลว่าควรปลุกเขาหรือไม่ เขาทำให้เธอนึกถึงเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ที่หนีออกจากบ้าน ปลายฝนใคร่รู้ว่ามาวินกำลังคิดทำอะไรอย่างเดียวกันหรือไม่ เขาถึงนั่งรถประจำทางออกมาจากบ้านแต่เช้า แผลบนใบหน้าบอกว่าเขาเพิ่งถูกทำร้าย แต่กลับไม่ติดต่อมูลนิธิเพื่อขอความช่วยเหลืออย่างที่ตกลงกัน เพราะอะไร...

ในที่สุดเธอก็ไม่อาจตั้งใจปล่อยเขาเตลิดไปลำพัง เธอยังคงโดยสารบนรถประจำทางที่นั่งที่เลยจุดหมาย ทั้งที่เขอาจไม่ต้องการเธอด้วยซ้ำไป มาวินหันกลับไปพินิจคีระชะกับหน้าต่างอีกครา จวบจนอุณหภูมิลืมสูงขึ้น คนที่หลับสบายก็ขยับตัวลืมตา

“พี่...” เด็กหนุ่มมีสีหน้าประหลาดใจเมื่อหันมาเห็นเพื่อนร่วมทาง แล้ว

หันมองข้างทางที่เปลี่ยนไปเป็นถนนอีกสาย “เลยมูลนิธิแล้วนี่”

“พี่เผลอหลับเลยป้ายนะ”

มาวินหรือตามองคล้ายไม่เชื่อถือ “เธอหรือ ไม่ใช่เพราะพี่กลัวผมหนีออกจากบ้านใช่ไหม”

“เปล่า” ปลายฝนปฏิบัติเสร็จพร้อมกับนึกหมั่นไส้คนที่เกิดหัวไวขึ้นมา “แล้วไม่คิดจะทำอย่างนั้นหรือเปล่าล่ะ”

“คิด” เขาตอบทันควัน หายช่วงงุนหลังได้งับหลับ “แต่ผมทำไม่ได้หรอก ห่วงแม่ ถึงแม่จะไม่เคยห่วงผมก็เถอะ”

หัวอกหญิงสาวปวดหนึบเมื่อสบตาที่ฉายแววววดราว เธอไม่เคยพบหน้าแม่ของเด็กหนุ่มตรงๆ ก็จริง แต่จากที่ได้ยินได้ฟังจากรุ่นพี่ที่ทำงาน ผู้หญิงคนนั้นยังดีกว่าแม่หลายๆ คน นางรักลูก เพียงแต่อาจไม่เข้มแข็งพอที่จะก้าวออกมา

“ถ้าแม่ไม่ห่วงแม่ ก็คงไม่ยอมไปที่มูลนิธิกับแม่แต่แรก”

“แม่อาจหวังว่าผมจะผูกพันก็ได้”

“พี่รู้ว่าไม่เผลอทำหรือ ไม่เผลอลดกว่านั้น ดีกว่านั้น มีหรือแม่จะไม่รู้”

มาวินโคเลงศีรษะอย่างไม่แน่ใจนัก เพราะยิ่งโตขึ้นพอจะปกป้องตนเองได้ เขาก็ไม่อาจมองอ้อมเท้าให้พ่อทำร้ายตนฝ่ายเดียว แล้วไม่รู้ว่าเมื่อไรเขาอาจบันดาลโทสะทำอะไรรุนแรงเกินกว่าการปกป้องตนเอง

“ลงป้ายหน้าใหม่ พี่ไม่ต้องรีบไปทำงานหรือ”

คำถามเบี่ยงเบนความสนใจใช้ได้ผล ปลายฝนมีสีหน้าตกใจเหมือนเพิ่งนึกได้ เธอสะพายกระเป๋าแล้วลุกขึ้นเตรียมลงจากรถประจำทาง โดยมีมาวินซึ่งสวมเสื้อยืดกับกางเกงยีนส์ติดตามดูตาม

หญิงสาวไม่ได้หักท้วงคนที่เดินข้ามสะพานลอยมาด้วยกัน ดีเสียอีกถ้าเขาเปลี่ยนใจไปที่มูลนิธิกับเธอ ซ้ำไม่พรอาจซักถามและช่วยเหลือได้ดีกว่าเธอ หรือถ้ามาวินเปลี่ยนใจกลับบ้าน เธอก็ต้องการแน่ใจว่าเด็กหนุ่มจะให้โอกาสพวกเธอได้ช่วยแก้ปัญหาอย่างถูกต้องและทัน่วงที

ระหว่างรอรถประจำทาง ปลายฝนจึงตัดสินใจเลี้ยงข้าวอีกฝ่าย หวังว่าเขาจะผ่อนคลายและเปิดใจพูดคุยมากกว่าเดิม

“รถติดแบบนี้หรือก็เสียเวลาเปล่า แวะกินข้าวมันไก่กันเถอะ” เธอ บัญชีไปที่ตึกแถวร้านค้าหลังป้ายรถประจำทาง

“ผมไม่ได้เอาตั้งค้มา” มาวินแก้ตัวเก๋ๆ

“ถ้ากินไม่เกินสองจาน พี่เลี้ยงได้”

น้ำใจและความจริงใจที่สัมผัสได้จากหญิงสาวจุดประกายมากกว่า รอยยิ้ม สร้างความประทับใจให้แก่เด็กหนุ่ม เขาขอมัดจามเธอเข้าไปในร้าน สั่งข้าวมันไก่ธรรมดาและไก่ทอดในจานเดียว

“ไว้ผมเลี้ยงพี่คีนะ”

“ได้เลย” ปลายฝนตอบรับด้วยความเต็มใจ

แม้ไม่รู้ว่เมื่อไร บัดนี้มาวินมีเป้าหมายเล็กๆ ให้มองไปข้างหน้า

“แล้วไม่จะไปไหนต่อ”

“คงกลับบ้าน” เขามอบซองๆ “ไม่รู้จะไปไหน เพื่อนก็ไปเที่ยวหรือไป กวดวิชากัน”

“จริงๆ ทำงานพิเศษก็เป็นทางเลือกที่น่าสนใจนะ ถ้าไม่ม่ออยากอยู่ บ้านทั้งวัน แล้วก็จะได้ลิ้มเรื่องไม่สบายใจชั่วคราว”

“เออเนอะ ทำไมผมไม่เคยคิดวะพี่”

เขาคิดแต่ว่าจะปกป้องแม่จากคนชั่วร้ายอย่างไร คิดแต่จะหาทางออก จากชีวิตเล็งเค็งนี้ จนไม่เหลือความคิดความสนใจจะทำสิ่งอื่นใด แต่ถ้า เขาเริ่มทำงานพิเศษ มีรายได้เล็กๆ น้อยๆ แม่อาจเชื่อมั่นว่าเขาสามารถ รับผิดชอบดูแลตนเองและแม่ก็เป็นได้

“ไม่เห็นเด็ก ไ้ก็คิดอะไรง่ายๆ ถ้าไปจากที่นี่เราจะไปอยู่ที่ไหน ทำ อะไร ไม่คิดบ้างไหม”

ทุกลมหายใจเข้าออกของเด็กหนุ่มมีแต่แม่ หันทีที่คิดได้ เขาก็รีบ กินข้าว อยากรีบกลับไปจัดการชีวิตตนเอง

“ไม้อาจจะมีเรื่องให้คิดหลายเรื่อง ถ้าสนใจหรือตั้งใจสงสัยอะไรก็ปรึกษาพี่ได้เสมอ”

รอยยิ้มเต็มปากส่งผลให้คนมองพลอยยิ้มตาม เวลาเขายิ้มอย่างนี้ มารินค่อยดูเหมือนวัยรุ่นหัวไปอย่างที่เราควรเป็น

ตลอดทางขากลับ เด็กหนุ่มเริ่มค้นหางานพิเศษที่รับพนักงานพาร์ต-ไทม์ เหลืออีกสองสัปดาห์ก่อนเปิดภาคเรียนที่สอง บางที่เขาอาจไม่ต้องนอนอยู่บ้านทั้งวันและหาเงินพอช่วยเหลือจุนเจือแม่กับตนเอง

ครึ่งถึงป้ายรถประจำทางหน้าปากซอยมูลนิธิ สมวินก็ล่าลานักสังคมสงเคราะห์สาวด้วยความสนิทสนมมากขึ้น

“ขอบคุณมากนะพี่...สำหรับทุกอย่าง”

ปลายฝนไม่ถึงที่เขาเอ่ยปากเปล่า ไม่ได้ยกมือไหว้อย่างเมื่อวาน แต่กลับสัมผัสได้ถึงความหมายแท้จริงในคำขอบคุณที่เขาเอ่ยออกมา

“แล้วส่งข่าวพี่บ้างนะ เมื่อไปให้เลี้ยงคืน”

เด็กหนุ่มหัวเราะออกมเป็นครั้งแรก เขาเอี้ยวตัวมองตามหญิงสาวที่ลงจากรถไปจนลับตา ครั้นรถแล่นต่อมาถึงป้ายหน้าซอยหมู่บ้าน ร้างสูงก็กระโดดลงจากบันไดรถด้วยท่าทางมีชีวิตชีวาขึ้น

ระยะทางกว่าแปดร้อยเมตรไม่เป็นปัญหาต่อคนที่เดินเข้าออกซอยเป็นประจำ เขาเปิดประตูรั้วเข้าไปในบ้านที่เงียบสงบราวไร้ผู้คน ทั้งที่เวลาสายเช่นนี้แม่จะวุ่นกับการจัดเตรียมของไปค้าขาย ส่วนพ่อว่าจะตื่นก็เลยเที่ยงวัน มารินขึ้นบันไดไปชั้นบน เขาหาเอกสารสำหรับสมัครงานในห้องของตนไม่เจอ เด็กหนุ่มคิดจะถามหาจากแม่ เขาลองแง้มประตูห้องนอนติดกันแผ่วเบา ทว่าภาพที่เห็นก็ทำเอาแทบทรุดทั้งยืน

“แม่!”

มารินตะโกนลั่น เขาก้าวข้ามพื่อที่สะดุ้งตื่นไปรวบร่างมารดาที่ห้อยลงมาจากราวผ้าผ่าน ถึงอย่างนั้นร่างที่เย็นเฉียบของแม่ก็บอกให้รู้ว่าสายเกินไป

“แม่!”